

Ovo proljeće, zaista nam je u naš Bjelovar, napokon donijelo i poneku promjenu. I to pozitivnu. Osim otvaranja kina, naravno. Ali bude i taj čas valjda došao.

Razmišljam o svečanom otvorenju. Imam neku viziju, kako bi moglo izgledati. Možda dokumentarac, o najdužem otvaranju kina na svijetu. Bilo bi zanimljivo, pogledati tu retrospektivu.

Pa nije ni loše, mogli bi, bar po nečemu, ući u Guinnesovu knjigu rekorda. Možda je zapravo, to i namjera. No, živi bili pa vidjeli.

Ali, da se mi ipak, vratimo na promjene. A u Bjelovaru su one, ipak poput rijetkog dragog kamena, pa itekako zaslužuju, medijsku pozornost. Ali na promjene se treba i naviknuti. Nije to baš tako jednostavno, u gradu u kojem se gotovo nikada, ništa ne mijenja.

S promjenama idu i testovi.

Testovi opće kulture, civiliziranosti i razine svijesti.

Koliko smo kulturni?

Koliko mislimo na druge?

DIVLJANJE □ BEZ KONTROLE NA DJEČJEM IGRALIŠTU

Mislim da je najveća promjena ovog bjelovarskog proljeća, uređenje dječjih igrališta. Ali da promjena, bude još veća, prvi put u povijesti našega grada (a to nije mala stvar), stavljena je sprava, preciznije ljuljačka, za djecu s invaliditetom, na igralište kod dječjeg odjela knjižnice.

Možda mala stvar za čovječanstvo, ali ogromna za naš gradić. Taj potez, zaslužuje sve pohvale. Prema podacima koje imam, njena cijena je 10.320,00 kn plus PDV. A to i nije baš malo. Na njoj je natpis kome je namijenjena, mada je zaista napisan malim slovima, tako da sve one bake i djedovi, koji dolaze sa svojim unucima, nema šanse, da ga vide.

Budući da i sama, mnogo boravim sa svojom kćeri, na spomenutom igralištu, vidjela sam zaista mnogo, različitih situacija. U početku, roditelji zaista nisu znali kome i čemu, ta ljuljačka služi. I sama sam mnogima objašnjavala i raspravljala puno o toj temi.

Djeca, kao djeca, mahnito su trčala na nju, jer je upravo ona, nakon mnogo, mnogo vremena, nešto novo, šareno i zanimljivo.

Moram napomenuti, da je cilj i svrha, svakog dječjeg igrališta, funkcionalnost, tako da umjesto one skupe trave i stazica, mogle su se staviti, još neke sprave. Nešto poput onih raznih penjalica, tunela i sličnih zanimljivih stvari za dječju igru. Možda tada, niti dotična ljuljačka, ne bi

bila kamen spoticanja, jer bi djeca imala razne mogućnosti.

No, vrlo brzo, dotična ljuljačka, postala je »kamen spoticanja«, čak i predmet brojnih rasprava. Pustiti svoje dijete na nju ili ne? Je li nešto, što je namijenjeno isključivo djeci s invaliditetom, dostupno i drugoj djeci? Ne diskriminiramo li time, čak i tu djecu, ako ne dozvolimo i drugoj djeci, da se probaju ljuljati na njoj? Jer ipak... takva djeca, zaista ne žele da ih se diskriminira, ona baš žele zajedništvo, osjećaj da su ravnopravna, integraciju.

Kao roditelji, naš je zadatak i dužnost, objasniti svom djetetu, kome je prvenstveno namijenjena ta ljuljačka. Ali, naš zadatak je isto tako, kao osviještenog građanina ili građanke, da upozorimo i druge, ako smo svjedoci, neprimjerenih situacija. A zaista ih je bilo.

No, sve to ne bi bio neki poseban problem, da postoji visoki stupanj osviještenosti i kulture. Bila sam svjedok mahnitog i agresivnog divljanja na toj ljuljački, od strane djece viših razreda osnovne škole.

Bilo ih je i starijih. Nekontrolirano, pomalo bijesno i agresivno, mahnito izivljavanje, na nečemu, što je jedino, što postoji za djecu s invaliditetom. Bilo je i mlađe djece, ali su se nagurali, do razmjera uništavanja. Roditelji su samo, poput pasivnih promatrača, stajali i nisu rekli niti riječi. Nisu ih upozorili, usmjerili, potaknuli, da se igraju nešto drugo. Nisu uopće reagirali.

U društvu u kojem živimo, gdje se empatija gubi sve više, nismo li zaboravili na granice između onoga što je dozvoljeno i što nije?

Granice moraju postojati. Od najmanjih nogu.

Time ih usmjeravamo i učimo, da postoji odgovornost, da postoje stvari, na kojima nevidljivo piše »ne diraj«, situacije, gdje ne može biti baš onako, kako si zacrtamo. To se zove odgoj. Usmjeravanje, educiranje, poticanje razumijevanja i empatije. Poticanje odgovornosti i snošenja posljedica.

Koliko god ponekad to možda željeli, našem malom zlatu, nije sve dozvoljeno, niti treba biti. Jer se to tada, naziva anarhija, a nju valjda, ne želimo poticati, kao nešto poželjno, u svijetu u kojem živimo.

Djeca su preslika nas, našeg razmišljanja, ponašanja i djelovanja u raznim situacijama. I koliko god, da ih volimo, najviše na svijetu, ponekad jednostavno, treba reći NE.

Nekako nam je kultura i osviješteno ponašanje, još uvijek, na vrlo niskom nivou. Kao da nam je nažalost potrebno, još mnogo godina evolucije.

PAS I NJEGOV VLASNIK

Od davnina je poznato, kako je pas, najbolji čovjekov prijatelj. Vjeran, odan i uvijek uz njega. Zaista volim pse i volim ih vidjeti na našim ulicama. Ali, volim vidjeti i osviještenog vlasnika psa.

A ne viđam ih baš prečesto.

Ako imate psa i s njim šetate gradom, bez ljutnje, ali vaše mjesto šetnje, nije dječje igralište ili park. Tamo se mala djeca igraju. Zato se i zove dječje igralište. A ne igralište za pse.

Svaka čast, onim vlasnicima pasa, koji uvijek sa sobom, nose vrećicu. Ali, takvi su zaista rijedak slučaj.

I onda imamo bezbrojne situacije, kada dijete umjesto cvijeća, ubere pseću »kakicu«. Ili da se roditelj koji trči za djetetom, kući vrati sa zaista, smrdljivim otiskom na cipeli.

Jer, dječja igrališta i parkovi, puni su nam takvih otisaka. Lijepo je imati psa, ali lijepo je, poželjno i odgovorno, očistiti za njim.

Koliko znam, za to postoje kazne. Ali se ne sjećam, da sam ikada čula, da ih je netko, zaista i platio. I zato, ponosni vlasnici, svojih predivnih kućnih ljubimaca i vjernih prijatelja, razmišljajte malo o tome.

I... uzmite vrećicu i očistite za njima.

Moramo razmišljati, ne samo o sebi, već i o drugima. O svim malim i velikim stanovnicima našega grada. Jedino tako, možemo se nazvati odgovornim i svjesnim građaninom. Ne samo našega grada, već i građaninom svijeta.

SMEĆE, KLUPE BEZ NASLONA I NOĆNO ZVONO

Najveći dokaz nekulture naših mladih je nedjelja, nakon subotnjeg izlaska. Tada, ako prošetate parkovima, vidjet ćete mnoštvo razbijenih boca, potrganih i premještenih klupa i pregršt raznog smeća. Vidjet ćete često puta, strgane ljuljačke i ostale sprave na dječjim igralištima.

Agresija kao jedina opcija za subotnji izlazak. Ne razumijem, otkuda mladima, uopće takav poriv za uništavanjem, bijesnim i mahnitim trganjem, ali uvijek ću misliti, da sve polazi od kuće.

Živim blizu Alcatraza i svaki vikend, već znam scenarij. Bjesomučno vikanje, urlikanje, kao i luđačko izživljavanje, na mom zvonu, jako mi je poznat, noćni scenarij. Ne znam što radi kvartovski policajac, no, ne sjećam se, da sam ga ikada vidjela ili čula, da je nekoga zaustavio, upozorio ili bilo što slično.

BJELOVARSKA (NE)KULTURA – STVARI O KOJIMA SE ŠAPUĆE

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 09 Svibanj 2014 08:03 - Ažurirano Petak, 09 Svibanj 2014 08:20

I sama sam bila mlada. I naravno, nismo bili sveci. Ali agresivno uništavanje gradske ili bilo čije imovine, nikada nam nije padala na pamet.

Od kada je uništavanje i izivljavanje, postalo zabava?

Kada je zabava postala, »rasturiti« dječje igralište?

Možda onda, kada smo zaboravili, govoriti NE.

Možda tada, kada smo od djece, počeli raditi »male bogove«, kojima je apsolutno sve dozvoljeno?

Možda onoga dana, kada su nas, upravo zbog toga, prestali poštovati?

BJELOVARSKA EVOLUCIJA

Kada promišljam i promatram sve te stvari, razmišljam si, na kojoj smo civilizacijskoj razini. Nekako, kao da je svijest ljudi o mnogim važnim stvarima, njihova razina razumijevanja i doživljavanja stvari, vrlo niska.

Biti odgovoran građanin znači da kažeš i ukažeš na važno. Što god to bilo. Kažeš to svojoj

vlastitoj djeci, prijateljici, susjedu, pa onda i šire.

Biti odgovoran građanin, znači da poštuješ drugog stanovnika svoga grada, ma tko on bio. Dijete, starac, osoba s invaliditetom. Da poštuješ njihove potrebe, bilo to ona za igrom, čistim gradom, noćnim snom ili bilo koja druga.

Biti odgovoran građanin znači da čuvaš svoj grad, ne uništavaš ga, na bilo koji način. Pa bilo to, bacanje smeća u parku ili trganje dječjeg igrališta ili klupe, na koju bi možda, sjela neka baka, da malo odmori svoje noge.

Znači i to, da ne vodiš svog dlakavog ljubimca, na mjesta gdje se igraju djeca i da pokupiš njegovu pseću kakicu za njim. Time poštuješ druge, ali i sebe.

Tada ćemo moći reći, da smo osviješteni i civilizirani. Da smo evoluirali.

A imat ćemo ljepši i čišći grad, prepun poštovanja. Jedni prema drugima, pa tako i prema svom gradu. Jer govorimo da ga volimo.

Možda će tada Bjelovar biti kulturnije mjesto, gdje ne postoje stvari, o kojima se šapuće.

A opet, dragi moji, možda jednoga dana, kada se napokon otvori Centar za kulturu, možda tada, svi postanemo malo kulturniji.